

vare til Stede, da Sagførerloven udkom eller kort efter, rettere sagt, er faldet meget betydeligt siden den Tid; den Gang var der et Par og halvtreds, medens der nu kun var tyve. Jeg har oftere hørt denne Bemærkning fremsat fra flere Sider, og det har for saa vidt ikke forundret mig, at den ærede Taler ogsaa fremkom med den; men det, der mere har forundret mig, er, at man ikke mere opmærksomt har gennemlæst Bestemmelsen i Sagførerlovens § 12. Thi det fremgaar jo af den for det første, at det ingenlunde er saaledes, at der skal antages flere til disse Sagers Udførelse, fordi Antallet af Overretsprocuratorer synker. Det er ikke Lovens Mening at lægge nogen særlig Bægt derpaa; Loven er gaaet ud fra, at de ældre Procuratorer, som ere ansatte tidligere, efter den da bestaaende Lovgivning, skulde beholde den Begunstigelse at have de oftestlige og beneficerede Sager, saa længe et tilstrækkeligt Antal af dem ønske at udføre disse Sager paa de hidtilværende Vilkaar. Det, det kommer an paa, er altsaa ikke, om der er nogle flere eller nogle færre, men det, det kommer an paa, er kun, at der er et tilstrækkeligt Antal tilbage. Den Omstændighed, at Antallet er sunket fra 52 til 20, er derfor a priori slet ikke et Bevis paa, at der trænges til flere; thi det er jo ikke givet, at de 20 ere et utilstrækkeligt Antal til at besørge Sagerne. Men hvad jeg for det andet vil gøre opmærksom paa, er, at det efter Loven slet ikke er lagt i Justitsministeres Haand at afgøre, om det Tidspunkt er kommet, hvor Antallet ikke mere er tilstrækkeligt, og det kunde heller ikke lægges i Justitsministeriets Haand af den ganske naturlige og fornuftige Grund, at det er noget, Justitsministeriet ikke kan bedømme; men det er lagt i Retternes Haand. Derfor staar der i § 5. 2den Paragraph: „Naar Tallet af de af Kongen bestfattede Sagførere efter Indstilling fra vedkommende Retter maa anses utilstrækkeligt til de nævnte Sagers Udførelse“, saa strider Justitsministeriet til at antage flere. Men en saadan Indstilling fra de kjøbenhavnske Retter om, at det nuværende Antal ikke er tilstrækkeligt til at besørge Sagerne, og at der som Følge deraf behøves flere, er ikke kommen, og som Følge deraf kan jeg ikke stride til at bestikke flere. — Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Ord, der bleve henvendte til mig af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Trier). Jeg maa tilstaa, at jeg øjner egentlig ikke, i hvad Forbindelse det Spørgsmaal, som den ærede Taler berørte,

staar med Finanslovens Behandling, men siden det er kommet frem, maa det vel være mig tilladt at sige nogle Ord derom. Den ærede Taler gjorde gældende og vilde paa en bebrejende Maade for mig fremhæve, at da Plejebørnsloven var til første Behandling her i forrige Samling, modsatte jeg mig, at det blev et tvungent Hverv at føre Tilsyn med Plejebørnene og holdt paa, at det skulde være frit, og den ærede Taler fremhævede derpaa, at der, uagtet denne Lov som ud i Fjor, allerede i Maj Maaned er foresaldet et Tilfælde, hvor det viste sig, at man et Sted i en Kommune paa Landet ikke kunde faa Folk til at paatage sig Hvervet, og det skulde altsaa være et Tegn paa et mærkeligt Fejlshyn fra min Side, og fra mange andre Sider for øvrigt ogsaa, for i den Henseende havde jeg Medhold hos Folketingets Flertal, som holdt paa, at det skulde være frit. Men dette er jo en ganske urigtig Fremstilling af Sagens Sammenhæng. Vi maa jo huske paa, at det, der foregik i Fjor, kun var en Revision af Plejebørnsloven af 20de April 1888, og den Regel, at der skulde være Tilsyn med alle Plejebørn under 14 Aar, og at dette Tilsyn skulde ordnes af Frivillighedens Vej inden for Kommunerne, den Regel staar jo allerede i Loven af 20de April 1888 og har som Følge deraf gældt siden den Tid. Det, der er hændt, er altsaa i Virkeligheden kun det, at der for første og eneste Gang i 7 Aar er indtraadt et Tilfælde, at et Sogneraad har ment ikke at kunne faa nogen til frivillig at overtage det omhandlede Hverv. For Resten skal jeg ikke komme dybere ind paa den Diskussion, for det kan jo ikke være Meningen at genoptage den her, men jeg vil dog iøvrigt bemærke dette, at det var jo for Resten ikke min eneste Grund til at holde paa Frivilligheden, at jeg mente, at Sogneraadene altid — notabene, naar de ville gøre sig fornøden Umage — kunne faa Folk til frivillig at overtage det. Jeg havde flere andre Grunde, men det vilde føre for vidt at komme ind paa en Genoptagelse af Diskussionen om denne Lov. Jeg vil derfor anse det for tilstrækkeligt at henvise til Diskussionen i dette og det andet Ting, hvoraf man vil kunne se, at der var flere Grunde.

Rettelse.

Sp. 238 S. 2—1 f. n.: „og hvad der laves“ udgaar.